

Arrest

**nr. 113 672 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Sapele, Delta state. U werd op 25 december 1982 geboren in Sapele en woonde er steeds. U volgde er de lagere en middelbare school, hoewel u het laatste jaar moest afbreken omwille van problemen met de gemeenschap waar u woonde. Uw vader had immers land van de gemeenschap verkocht aan het bedrijf Shell en dit terwijl de gemeenschap hier niet mee akkoord was. De jeugd van de gemeenschap kwam in november 2007 kwaad naar uw huis, op zoek naar uw vader, die echter al twee maanden op reis was. Hun leider, O. B., vertelde u over het probleem en zei dat de king van jullie gemeenschap, King O., uw vader wilde zien. Toen uw vader op een nacht in december 2007 thuis kwam gaf u hem deze boodschap. Hij zei dat

u zich geen zorgen moest maken en dat u moest vergeten dat u hem had gezien. Uw vader verdween sinds die nacht en u werd met uw moeder bij King O. geroepen. Hij dreigde uw familie uit te roeien indien uw vader zich niet binnen de maand zou presenteren. Uw vader kwam nooit opdagen en uw moeder werd door de jeugd van de gemeenschap gedood, terwijl u en uw broer op school waren. In mei 2008 vertrok u een eerste maal uit Nigeria. U vroeg in Italië asiel aan, maar de beslissing was negatief. Begin 2010 reisde u terug naar Nigeria. U bleef sinds 5 februari 2010 in Ikeja, Lagos, maar omdat er geen werk was in Lagos verhuisde u begin 2011 naar Kaduna. In Kaduna leerde u uw verloofde kennen, O. R. (CG 1310401), met wie u intussen een zoontje heeft (C. O. O., ° 26/4/2012 in Brussel). Uw verloofde had een winkel in Kaduna, maar u had geen werk. Rond 20 juli 2011 liep u uw vriend S. tegen het lijf. U had hem leren kennen in 2008 in Lagos, toen u twee maand als conducteur werkte en S. een collega van u was. U vertelde hem dat u werk zocht en hij zei dat hij u kon helpen veel geld te verdienen. Op 5 augustus 2011 stelde hij u voor aan mensen van de groep Boko Haram. Ze zeiden dat ze een missie voor u hadden, die moest uitgevoerd worden over vier maanden, in december. U schrok hier erg van, u was immers geen moslim. Uw vriend S. zei dat u zich niet meer aan de groep kon onttrekken, dat ze u achterna zouden komen. De bedoeling was dat u een kerk zou bombarderen op 25 december 2011. U besprak de zaak met uw verloofde en jullie maakten een plan om te ontsnappen. U nam 200000 NGN (Nigerian Naira) aan van de groep om de missie uit te voeren, na de uitvoering zou u nog 300000 NGN krijgen. Op 15 december 2011 vertrok u echter met uw verloofde naar Kameroen, zonder de kerk te bombarderen. U gebruikte het geld dat u kreeg om uw reis en die van uw verloofde te financieren. Uw verloofde, intussen zwanger, reisde in januari 2012 vanuit Kameroen naar België (zie administratief dossier). U zelf vertrok een jaar later, op 30 januari 2013. U kwam dezelfde dag in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de problemen die u in 2007 en 2008 had met uw gemeenschap in Sapele, Delta State, kan het volgende opgemerkt worden.

U verklaarde in mei 2008 voor een eerste keer uit Nigeria vertrokken te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 9). U vroeg in Italië asiel aan, maar de beslissing was negatief en u moest het land verlaten (zie CGVS p. 3). Hoewel u stelde dat u niet naar uw gemeenschap in Delta state kan terugkeren (CGVS p. 6), verklaarde u begin 2010 te zijn teruggekeerd naar Nigeria en er sinds 5 februari 2010 in Ikeja, Lagos verbleven te hebben en nadien in Kaduna, sinds begin 2011 (CGVS p. 5). De problemen die u in 2007 en 2008 zou gehad hebben weerhielden u er blijkbaar niet van in 2010 terug te keren naar Nigeria, wat reeds doet uitschijnen dat deze problemen niet dermate ernstig zijn dat ze internationale bescherming vereisen. Gevraagd of u tijdens uw verblijf in Nigeria nog iets hoorde betreffende de problemen die u eerder had in Delta State, stelde u van niet (CGVS p. 6), noch vernoemde u deze problemen toen u gevraagd werd wat u vreest in Nigeria (CGVS p. 22).

Uw verklaringen over deze problemen zijn bovendien bijzonder vaag. U stelt dat er olie werd gevonden in het land van de gemeenschap en dat uw vader dit land aan buitenlanders gaf (CGVS p. 22), aan het bedrijf Shell (CGVS p. 23). Hierop ontstonden er voor uw familie problemen met de gemeenschap (CGVS p. 22), die geleid zouden hebben tot de dood van uw moeder in 2008 (CGVS p. 25). U kan echter niet uitleggen hoe het kwam dat uw vader in de positie was om het land van de gemeenschap te verkopen (CGVS p. 22, 23). U weet zelfs niet waar het land waar de olie gevonden werd zich bevindt (CGVS p. 24), noch wanneer de olie er gevonden werd (CGVS p. 24). U stelt dat uw vader hier niet over wou praten met u, omdat u nog klein was, en dat hij zei dat u het zou begrijpen als u een man was (CGVS p. 23, 24). Nochtans was u in 2007 al 25 jaar oud en mag dus verwacht worden dat u zich enigszins zou informeren omtrent de problemen waarmee uw vader u in het dorp achterliet na zijn verdwijning.

Met betrekking tot de problemen die u aanhaalt met de religieuze sekte Boko Haram in Kaduna, die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vlucht uit Nigeria eind 2011, kan het volgende opgemerkt worden.

U stelde sinds begin 2011 in Kaduna verbleven te hebben (CGVS p. 5) tot u op 15 december 2011 naar Kameroen vluchtte (CGVS p. 10,11,14), omdat u geld aannam van de groep Boko Haram, die u had opgedragen een kerk te bombarderen op 25 december 2011 (CGVS p. 12). U legde echter lacuneuze en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw verblijf in Kaduna en Kameroen. Zo stelde u aanvankelijk dat u bijna drie jaar in Nigeria bleef tot u er opnieuw vertrok, van 2010 tot 2012 (CGVS p. 6). U verklaarde desgevraagd uit Nigeria vertrokken te zijn op 15 december 2012 (CGVS p. 10). Later in het gehoor verklaart u een jaar in Kameroen verbleven te hebben (CGVS p. 10) tot 30 januari 2013 (CGVS p. 11). Wanneer wordt opgemerkt dat u zei tot 15 december 2012 in Nigeria verbleven te hebben, stelt u nu dat u slechts tot 15 december 2011 in Nigeria verbleven hebt (CGVS p. 11). Dit is strijdig met uw eerdere verklaring, waar u stelde dat u bijna drie jaar in Nigeria verbleef. Gevraagd op welke plaats in Kameroen u dan gedurende een jaar verbleven zou hebben, stel u zich de naam van de straat niet te kunnen herinneren omdat deze in het Frans was. Zelfs de naam van de stad herinnert u zich niet, hoewel u kan stellen dat het de hoofdstad was (CGVS p. 11). Het komt weinig geloofwaardig over dat u sinds december 2011 tot 30 januari 2013 in de hoofdstad van Kameroen verbleven zou hebben, maar dat u desgevraagd de naam van deze hoofdstad niet kan noemen. Verder valt op dat u bijzonder weinig kan vertellen over de stad Kaduna, waar u bijna een jaar verbleven zou hebben. Gevraagd welke wijken u in Kaduna kan noemen, noemde u enkel Tudiwanda (de straat waar uw verloofde een winkel had, CGVS p. 7), Rigasa (de straat waar u woonde, CGVS p. 4) en Ahmadu Bello (de straat waar uw vriend Steve woonde) (CGVS p. 15). U kon geen andere plaatsen of dorpen rond Kaduna noemen (CGVS p. 16). Gevraagd welke steden er rond Kaduna liggen, kon u opnieuw enkel Tudiwanda, Rigasa en Ahmadu Bello noemen, u stelde dat deze straten genoemd waren naar steden (CGVS p. 16). Hoewel Rigasa kan teruggevonden worden als een wijk in Kaduna, en er ook een straat naar Ahmadu Bello werd genoemd, worden de steden Tudiwanda, Rigasa of Ahmadu Bello niet teruggevonden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Ahmadu Bello is volgens de informatie waarover het CGVS beschikt een (intussen overleden) Nigeriaans politicus en kan niet teruggevonden worden als de naam van een stad. U kon geen plaatsen noemen tussen Abuja en Kaduna, hoewel u deze weg in omgekeerde richting hebt afgelegd toen u van Lagos naar Kaduna reisde (CGVS p. 16). U kon dan ook niet overtuigen dat u na uw terugkeer naar Nigeria werkelijk bijna een jaar in Kaduna verbleven zou hebben en nadien een jaar in Kameroen. Dit plaatst al bij voorbaat vraagtekens bij de geloofwaardigheid van de problemen die u in Kaduna stelt ondervonden te hebben met de groep Boko Haram.

Daarbij kunnen bij uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Boko Haram de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo stelt u dat u niet naar de politie kon gaan omdat u dan zou moeten toegeven dat u lid was van Boko Haram en dat u hiervoor verantwoordelijk gesteld zou worden (CGVS p.21). Nochtans had u meteen na uw eerste kennismaking met de groep naar de politie kunnen gaan, en op zijn minst al uw vriend S. aangeven, die u bij de groep introduceerde. Het is weinig geloofwaardig dat u niet eerst de nationale beschermingsmogelijkheden zou nagaan en uitputten alvorens u besluit het land te verlaten en u internationale bescherming vraagt. U ging niet naar de politie en in plaats daarvan beweert u ervoor gekozen te hebben met de groep te blijven omgaan. U stelt in oktober (CGVS p. 20, 21) 200000 NGN gekregen te hebben (CGVS p. 12) om op 25 december 2011 (CGVS p. 20, 21) de Christ Deliverance Church (CGVS p. 20) te bombarderen. U stelt dat u verschillende keren door leden van Boko Haram werd opgehaald en naar hun vergaderruimte in Ahmadu Bello werd gebracht (CGVS p. 19, 20) en dat u werd voorbereid om de missie uit te voeren (CGVS p. 20, 21). Daarnaast kwamen de leden van de groep ook verschillende keren bij u thuis (CGVS p. 20, 21). Gevraagd wat die voorbereiding van de missie dan inhield kan u weinig concrete zaken aanhalen. U stelt dat er werd gesproken over hoe u de bom zou meenemen en in de kerk brengen zonder dat iemand het ziet (CGVS p. 21). Gevraagd daar meer over te vertellen stelt u enkel dat het 's nachts zou gebeuren, wanneer er niemand in de kerk is, en dat de groep een reservesleutel van de kerk had (CGVS p. 21). Verder waren er geen concrete afspraken of details die besproken werden. U weet zelfs niet waar de kerk die u diende te bombarderen zich exact bevindt (CGVS p. 20). Nochtans komt het weinig geloofwaardig over dat een radicaal islamitische groepering (zie administratief dossier) twee miljoen NGN zou geven aan een christen die ze amper twee maanden kent, namelijk van augustus tot oktober (CGVS p. 14, 20, 21) en hem zou vragen een kerk te bombarderen, zonder verdere afspraken over de concrete uitvoering hiervan. Men zou denken dat dit soort ondernemingen nauwkeurig gepland en voorbereid wordt en dat er pas geld wordt uitbetaald wanneer duidelijk is dat de gemaakte afspraken zullen ingelost worden. Waarom Boko Haram u nodig had om deze missie uit te voeren kan u evenmin toelichten (CGVS p. 21). Gevraagd waarom Boko Haram u als christen zou willen rekruteren, stelt u enkel dat u uw vriend uitlegde dat u geld nodig had en dat u anders misschien niet in die positie was terechtgekomen (CGVS p. 21). Het is echter weinig waarschijnlijk dat Boko Haram zomaar een christen

die geld nodig heeft zou aanspreken om een kerk voor hen te bombarderen tenzij ze grondige redenen hebben om te veronderstellen dat deze christen daar voor veel geld wel toe bereid zou zijn. De groep Boko Haram wordt immers fel bestreden door de overheid in Nigeria (zie informatie administratief dossier) en zou zich op die manier wel erg kwetsbaar opstellen. U beweert echter dat u zonder enige aanleiding of waarschuwing (anders dan uw verklaring op zoek te zijn naar werk) door uw vriend aan de groep werd geïntroduceerd en dat u zeer verbaasd en kwaad was aan hen te worden voorgesteld (CGVS p. 12), wat weinig waarschijnlijk overkomt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legde geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen.

Er dient te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw vriendin O.R. (CG 1310401) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist vooreerst het motief uit de bestreden beslissing aangaande de niet-aannemelijkheid van de beweerde problemen die verzoeker ervoer in 2007-2008 (voor hij naar Italië ging):

“Verzoeker wenst de aandacht te trekken op het feit dat hij wel degelijk geaarzeld heeft om terug te keren in 2010 maar dat zijn gezondheidstoestand inderdaad dermate kritiek was en zijn levensomstandigheden onhoudbaar, zodat zijn vrienden er uiteindelijk voor gezorgd hebben dat hij teruggebracht werd naar Nigeria.

Hoe dan ook geeft verzoeker zelf toe dat hij na zijn terugkeer, -en doordat hij niet terugkeerde naar zijn gemeenschap-, niet meer direct geconfronteerd werd met die zelfde problemen, en dat hij ook die problemen niet meer inroept als reden waarom hij thans internationale bescherming inroept.

Dat de problemen echter des te ernstiger zijn en hij thans nergens terecht kan in Nigeria en ook nergens nog terecht kan bij de autoriteiten van Nigeria om daar om bescherming te vragen; thans zijn de problemen nog groter geworden, zoals uit het feitenrelaas hierboven is gebleken.”

Aangezien de verzoekende partij deze problemen niet als reden ziet voor haar vraag tot internationale bescherming, er reeds een negatieve beslissing over genomen werd in een andere lidstaat van de Unie (Italië) en de verzoekende partij dit motief niet *in concreto* weerlegt, handhaaft de Raad dit motief uit de bestreden beslissing.

Wat haar verblijf in Kaduna betreft, stelt de verzoekende partij echter het volgende:

“Verzoeker kan zich absoluut niet neerleggen bij deze subjectieve en eenzijdige opmerkingen; immers, wat de zogenaamde lacuneuze en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Kaduna en Kameroen betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoeker inderdaad gelet op het chaotische verloop van de laatste jaren sinds hij Nigeria voor het eerst in 2008 verliet, geen bijzonder goede oriëntatie in de tijd heeft; dit is niet ongewoon als het referentiekader van een persoon verschillende keren na elkaar door elkaar wordt geschud; hoe dan ook is het zo dat 2010 tot 2012 drie verschillende jaren beslaat maar dat verzoeker inderdaad al in december 2011 Nigeria opnieuw verliet.

Aangezien hij in feite minder dan een jaar in Kaduna woonde, in moeilijke sociale en economische omstandigheden en zonder familie, -behalve zijn vriendin-, is het volstrekt normaal dat hij de stad niet volledig kent en ook dat hij omliggende plaatsen, dan wel onderweg naar Abuja, niet kent, of niet kan herinneren;

Ook in Kameroen verbleef hij in volstrekt precaire omstandigheden, volledig in afwachting van een kans om ook dat land te verlaten;

Verzoeker behoudt zich het recht voor om bewijzen te verzamelen omtrent zijn verblijf in Kaduna; thans is dit niet mogelijk gebleken, maar hij zal bijkomende inspanningen leveren om dit te bewijzen.”

De Raad is vooreerst van oordeel dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging tot stress kunnen leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit haar verhinderde op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Bovendien legde de verzoekende partij gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit haar problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in haren hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad meent daarnaast dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht

worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsnemen. Van verzoeker kon echter, rekening houdend met zijn relatief goede opleiding, verwacht worden dat hij de jaartallen tijdens dewelke hij in Nigeria verbleef kon duiden. Doorheen het gehoor bleek immers dat verzoeker veel minder tot geen problemen had om veel specifiekere data aan te stippen. Deze vaststelling is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van het gehele relaas van verzoeker.

Niettegenstaande deze vaststellingen, dient de motivering als geheel te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De commissaris-generaal kwam derhalve niet tot een weigeringsbeslissing op basis van dit motief alleen.

De verzoekende partij stelt verder over de aangebrachte problemen met Boko Haram en de vaststellingen hieromtrent uit de bestreden beslissing dat “[v]erzoeker [...] *het ook helemaal niet eens [kan] zijn met deze subjectieve beoordeling; Inderdaad lijkt de bestreden beslissing niet te vatten in weike chaotische omstandigheden het land verkeert en in welke omstandigheden groepen, zoals Boko Haram opereren; verzoeker houdt immers voor dat zij hun slachtoffers reeds lang op voorhand volgen en screenen; S. kende hem reeds van in 2008 en was op de hoogte van zijn financiële problemen en het feit dat hij tamelijk hopeloos op zoek was naar een oplossing om uit die problemen te geraken; verder was verzoeker ook iemand die volledig op zichzelf was aangewezen, een vreemde in een vreemde stad, die nergens op een of ander netwerk zou kunnen bogen en die aldus zeer zwak stond en niet meer zou kunnen ontkomen aan de groep, eens hij stappen in die richting zou gezet hebben.*

Eveneens wisten ze wie zijn vriendin was, wat ze deed en waar ze haar winkel had.

Al deze gegevens werden vooraf ingezameld, vooraleer hij aangesproken werd voor.

Verzoeker houdt vol dat in Nigeria alles mogelijk is voor geld en dat het helemaal niet zo is dat Boko Haram alleen onder moslims rekruteert.

Bovendien is de organisatie er ook volledig van overtuigd dat men helemaal niet naar de autoriteiten kan stappen met een dergelijk verhaal omdat men dan in elk geval zelf onmiddellijk verdacht wordt en aangehouden wordt.

Verzoeker heeft al een fout begaan door nieuwsgierig te zijn en zijn kop uit te steken en toen was het voor hem te laat... Verzoeker betwist daarom de stelling dat Boko Haram onvoorzichtig zou geweest zijn en/of zich kwetsbaar zou opgesteld hebben.

Deze beoordeling is wellicht rationeel verdedigbaar maar gaat volgens verzoeker niet op voor de Nigeriaanse realiteit.

Dat hij tenslotte niet voldoende details kon geven over de geplande aanslag, is evenmin een reden om te twifelen aan de opdracht die hij zou moeten uitvoeren; het is immers niet noodzakelijk om alle stappen in de voorbereiding en in de uitvoering op voorhand te kennen om binnen een groep ingeschakeld te worden voor het uitvoeren van een precieze taak; dit zou integendeel eerder logisch zijn in het kader van de redenering die door de bestreden beslissing wordt gevolgd, dat Boko Haram zich niet kwetsbaar opstelt en derhalve niet alle geheimen prijsgeeft aan een van zijn pionnen.”

Waar verzoeker aanvoert dat Boko Haram hem reeds in 2008 al screende en volgde en op de hoogte was van zijn financiële problemen, en hij als vreemde in een vreemde stad extra kwetsbaar was voor rekrutering, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij met deze argumentatie niet overtuigt en louter aposteriori verklaringen aflegt.

Evenmin is de Raad overtuigd door de losse bewering van verzoeker over de rekrutering van christenen door Boko Haram. De verzoekende partij staft deze bewering hoegenaamd niet.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker enerzijds verklaarde dat er ook christenen deel uitmaken van deze radicaal islamistische groepering (gehoorverslag p. 12). Anderzijds verklaarde verzoeker dat Boko Haram christenen haat en viseert als doelwitten (gehoorverslag p. 14). Verzoeker blijkt evenmin een plausibele verklaring te kunnen geven waarom christenen gerekruteerd zouden worden in deze anti-westerse en radicaal islamistische beweging, alsook waarom net hij, een christen én vreemde in Kaduna die Boko Haram nog maar twee maanden zou kennen, gerekruteerd zou worden en aan wie zij 2 miljoen NGN zouden geven vooraleer de missie uitgevoerd was (gehoorverslag p. 14, 20 en 21).

Uit het administratief dossier (Refugee Documentation Ireland, Legal Aid Board, “*Nigeria- Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland*”, 6 augustus 2009) blijkt verder dat Boko Haram letterlijk “*Western education is sinful*” betekent, zich kant tegen alles wat Westers is, zichzelf van andere moslims afscheidt door in aparte moskeeën te bidden en iedereen die hun ideologie niet volgt te

beschouwen als een ongelovige die dient te worden 'gestraft' (*"infidel"*). Deze informatie en de tegenstrijdige verklaringen dragen volgens de Raad niet bij tot de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Voor het overige wijst de Raad er op dat verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent zijn ontmoetingen en het contact met de leden van Boko Haram, alsook de voorbereiding van de bomaanslag, hoewel hij verklaarde dat hij vaak opgehaald werd door de leden van Boko Haram (gehoorverslag p. 19). De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Tot slot meent de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog steeds contact zou hebben met zijn vriend S., terwijl die hem introduceerde bij de leden van Boko Haram, en verzoeker op zijn beurt hen heeft verraden en met hun geld vluchtte uit Nigeria. Ook deze vaststelling ondermijnt de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS